

tauputės
biblioteka

*Lelijos
paslaptis*
ANDRĖJA

svajonių knygos

Knygute.lt

Andrēja

LELIJOS PASLAPTIS

Romanas

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Aušra Andrėja Mykolaitienė, 2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-669-6

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

*Šią knygą skiriu brangiausiam žmogui
pasaulyje, kuris skatino rašyti, išmokė
svajoti ir visada buvo šalia – savo mamai*

Pirma dalis

Kai kambaryje įsižiebė šviesa, apakindama merginą ir priversdama ją kelis kartus sumirskėti, buvo dešimta valanda vakaro. Dangų jau seniai gaubė sutemos, paukščiai giesmininkai, pirmosios rudens šalnos nuvaikyti nuo šakų, buvo nutilę. Lėja padėjo į šalį ant kelių laikomą knygą ir pažvelgė į seserį.

- Tikriausiai sušalai, Varliuk? - Ji atlaidžiai šyptelėjo ir atsistojo. - Einu, užkaisiu arbatos, o tu skubėk į karštą vonią, kitaip peršalsi.

Mažoji sesutė paraukė gražią nosytę, tačiau nesiginčydama nužingsniavo į vonios kambarį. Netrukus ten įėjo Lėja su garuojančios arbatos

puodeliu ir atsisėdo ant skalbimo mašinos.

- Na, pasakok naujienas. Labai jau ilgai tavęs nebuvo. Kur klajojai?

- Jeigu pažadėsi nesinervinti, nebarsi ir nepamokslausi, tai papasakosiu.

Lėja įdėmiai pažvelgė į seserį. Negera nuojauta smilktelėjo širdį. Šypsena nuo lūpų dingo.

- Pažadu. Klok, - paragino dusloku balsu.

Geida labiau paniro į putas ir svajingai žvelgdama į garus, kylančius lubų link, nusišypsojo.

- Aš dalyvauju konkurse „Mis vilnietė“ ir šiandien laimėjau pirmąjį atrankos turą. Jame dalyvavo trisdešimt septynios merginos, iš jų išrinko tik dešimt. Įsivaizduoji - tame dešimtu ke esu ir aš. Ak, Lėja, jaučiuosi tokia laiminga.

Tačiau Lėja nepajuto jokio džiaugsmo. Greičiau priešingai. Matyt, Geida taip ir liko lengvabūdė vėjavaikė, nors jau sulaukė dvidešimties. Matyt, nepasimokė iš sesers nesėkmės.

- Geida, man nepasigirdo? Tu dalyvavai atrankoje? Net man nieko nepasakiusi? Po to, kas man atsitiko?

- Lėja, jei būčiau pasakiusi, tikrai nebūtum leidusi. O tai, kas tau nutiko... Tai buvo seniai,

visi viską pamiršo. Man būtinais reikėjo dalyvauti.

- Kodėl?

- Aš noriu laimėti. - Lėja sesers akyse pastebėjo ryžto ugneles.

- Kam?

- O kam, tavo manymu, žmonės dalyvauja tokiuose renginiuose? Trokšta laimėti. Aš jaučiuosi pranašesnė už visas tas devynias merginas. Ir nesitraukiau. Dabar jau manęs niekas neperkalbės.

- Kam tau to reikia, Geida? - neatlyžo Lėja, irzdamą dėl tokio sesers lengvabūdiškumo.

- Aš jaučiu, kad galiu laimėti! - Geida piktaidėbteležo į seserį. - Pati supranti, mokslininkė iš manęs neišeis. Tikrai nesiruošiu stoti į universitetą ir kaip tu ketverius metus džiovinti smegenis. Pasakyk, kodėl, būdamą taip gamtos apdovanota, aš negaliu pasinaudoti savo grožiu ir susikurti ateities? Juk jeigu laimėsiu, man atsivers visos durys. Neabejoju, kad būsiu pastebėta. Gal toks mano likimas.

Lėja jau žiojosi prieštarauti, tačiau nutilo ir užsimerkusi palingavo galvą. Su Geida ginčytis beprasmiška. Tad jei nenori sukelti rimto kiviščo, geriau palikti ją ramybėje ir apsiraminti.

ti.

Užsiplikiusi puodelį nervus raminančios arbatos ji atsisėdo prie stalo ir užsimerkė.

„Tai buvo seniai“, – pasakė Geida, tačiau Lėja atrodė kitaip. Tarsi būtų nutikę vakar. Ji aiškiai juto kadaise užplūdusį skausmą, nepakeliamą karštį, nuo klaikaus riksmo, kuris tuomet sudrebino Mados namų sienas, peršėjo gerklę. Praėjo penkeri metai, fizinis skausmas atlėgo, tačiau sieloje žiojėjo negyjanti žaizda. Iki šiol Lėja negalėjo ramiai žiūrėti televizijos kanalo „Fashion“. Iki šiol persekiojo išgyventas košmaras.

Rampų šviesų nutvieksto podiumo spindesys kadaise viliojo ir ją. Gražūs veidai, grakščios figūros, skoningas makiažas, galimybė pamatyti pasaulį... Prieš penkerius metus ir aštuoniolikmetė Lėja neatsispyrė. Ji, kaip dabar Geida, buvo gražuolė. Mamos palaikoma peržengė Mados namų slenkstį ir sėkmingai įveikė kelis peržiūros etapus. Trūko tik vieno žingsnio ir ji, kaip vėliau sužinojo, būtų buvusi karūnuota. Tačiau tam nebuvo lemta įvykti. Paskutinio žingsnio ji nesugebėjo žengti.

Tyliai niūniuodama iš vonios į virtuvę įplaukė Geida. Pastačiusi į kriauklę tuščią puodelį ji atsisuko į seserį.

- Lėja, aš suprantu, tu baiminiesi dėl manęs, tačiau nebūna, kad dviem seserims nutiktų lygiai tokia pat nelaimė. - Ji pritūpė prieš Lėją. - Man viskas bus gerai. Būsiu atsargi. Pažadu. Būk gera, nedrausk dalyvauti konkurse.

Akys angeliškame veidelyje maldavo. Geida buvo nepaprastai graži, jau pražydusi jaunystės spalvomis. Nuo mažumės ji traukė susižavėjusius žvilgsnius. Ryškiai mėlynos akys kerėte kerėjo, šviesūs iš prigimties banguoti plaukai gražiai gaubė veidą. Tipiška lietuvaitė. Linkėdama sėkmės Lėja švelniai paglostė seseriai skruostą.

- Gerai, Geida. Nedrausiu. Ir palaikysiu tave, kaip kadaise mane palaikė mama. Kad ir kas nutiktų.

Geida jau miegojo, kai Lėja atsikėlusi užsidarė vonioje. Savo kalbomis sesuo išjudino praeities košmarus ir jie visą vakarą nedavė ramybės. Atsistojusi prieš veidrodį ji lėtai atsirišo naktinių marškinių raištelius, apnuogindama kaklą ir krūtinę.

- Pabaisa! - piktai sušvokštė žiūrėdama į subjurotą odą.

Lėja neįstengė sulaukyti į akis plūstančių ašarų ir jos ėmė riedėti skruostais. Tačiau iš

ašarų jokios naudos. Vienintelė viltis atgauti buvusį grožį – plastinė operacija. Deja, tam ji neturėjo pinigų. Lėja jau nebesitikėjo galėsianti kada nors iš namų išeiti apsivilkusi suknele su petnešėlėmis arba palaidinę gilia iškirpte. Vis dėlto svajonė dar ruseno.

Žvelgdama į apdegusią, randuotą krūtinę ir kaklą, išmargintą bjauriomis raudonomis dėmėmis, Lėja suraukė antakius. Kurį laiką dar suko galvą, kaip užmaskuoti tuos randus, tačiau pastaruoju metu liovėsi. Padėjo tašką išgirdusi neatsargiai išstartus draugo žodžius, kurie galutinai atėmė iš jos viltį sulaukti meilės. Lėja žinojo, kad Mantas nenorėjo jos užgauti nei pažeminti, tačiau jo reakcija į randus skaudžiai nuleido ant žemės.

Kartą juodu švelniai bučiavosi, glamonėdamas jai kaklą Mantas užčiuopė grublėtą odą, atšoko ir timpltelėjo palaidinės iškirptę žemyn.

– O Dieve, koks siaubas! Lėja, kas čia? Ar toks visas tavo kūnas? – Jis kalbėjo tokiu balsu, kad atšaldė visus jausmus, rusenančius jos širdyje – ir visam laikui.

Lėja atsiduso ir persibraukė rankomis per veidą.

– Kelintą valandą šiandien peržiūra? – pasi-

domėjo Lėja, kai prisipylusi puodelį kavos atsėdo prie stalo priešais Geidą. – Gal spėsiu ir aš ateiti tavimi pasigrožėti?

Geida papurtė galvą ir nurijo kąsnelį sumuštinio.

– Šiandien geriau nereikia. Ateik rytoj pasižiūrėti konkurso finalo. Bus įleidžiami ir žiniasklaidos atstovai, kad galėtų pasigrožėti mumis ir įamžinti nugalėtojos karūnavimo akimirką. Tikiuosi, karūna suspindės ant mano galvos.

– Nė kiek tuo neabejoju. – Pastačiusi puodelį į kriauklę Lėja pabučiavo seserį į skruostą. – Sėkmės, Varliuk. Man jau metas.

Sėdėdama studijoje prie patogaus darbo stalo Lėja apsidairė. Kiek vargo jiedvi su Ugne, kol įkūrė įmonę, kiek įdėjo meilės, jėgų ir kantrybės, kiek praliejo ašarų susidūrusios su pirmosiomis nesėkmėmis. O dabar jau buvo gana žinomos ir vertinamos dizainerės, tad užsakymų nestokojo. Lėja džiaugėsi sėkme, mėgo savo darbą. Tačiau kadaise, kai buvo vos metais vyresnė už Geidą, ji savo ateitį įsivaizdavo kitokią. Regėjo rampų šviesas, fotoaparatus blyksnius ir save, vilkinčią nuostabius apdarus, visų dėmesio centre.

Tai prisiminusi Lėja šyptelėjo. Kokios vaikiškos svajonės. Aštuoniolikmetei merginai atrodė, kad grožis visagalis. Deja. O Geida dabar mąsto lygiai taip pat. Matyt, visų tokio amžiaus merginų svajonės vienodos: įsivaizduoja esančios pasakų princesės ir laukia princo ant balto žirgo, turinčio nuskraidinti į pasakų šalį ir apiberti brangenybėmis. Tačiau svajonės išsisklaido kaip rūkas susidūrus su žiauria tikrove.

Jei ne skaudi gyvenimo pamoka, vargu ar Lėja būtų pasiekusi tokių aukštumų. Išsižadėjusi malonumų, kuriuos teikia pasimatymai, ji įstojo į Dailės akademiją ir tapo diplomuota dizainere. Tada ir kilo sumanymas įkurti savo studiją. Tačiau vienai tai padaryti buvo sunku. Ir prisikalbino Ugnę, savo bendramokslę, su kuria artimai bendravo. Jiedvi su entuziazmu kibo į darbą ir netrukus su pasididžiavimu virš išsiuotų patalpų durų pakabino iškabą „Dizaino studija „Spektras““. Merginos dirbo išsijuosusios, žingsnis po žingsnio kopė sėkmės laipteliais. Keli pelningi užsakymai ir nuomojamos patalpos tapo nuosavos. Klientų ratas plėtėsi, darbo daugėjo.

Tad po paskutinio didelio darbo Ugnė, gavusi pasiūlymą stažuotis užsienyje, ilgai nesvars-

Čiusi išvažiavo į Prancūziją, palikdama Lėjai rūpintis įmone.

Užsisvajojusios Lėjos mintis nutraukė telefono skambutis.

- Dizaino studija „Spektras“. Taip... Žinoma, mes tai padarysime... Nebus jokių keblumų. Jeigu rytoj atvežtumėte patalpų brėžinius, aš parengčiau sąmatą ir galėtumėte pats spręsti, ar mūsų paslaugos jums priimtinos... Taip, puiku. Aš lauksiu jūsų.

Lėja padėjo ragelį ir tik tada susigriebė be reikalo paskyrusi susitikimą rytoj. O jei Geidos konkursas taip pat vyks ryte? Juk ji žadėjo nu-eiti į renginį ir palaikyti seserį.

- Ne, konkurso finalo niekas nerengia iš ryto. Jis tikrai vyks vakare, - balsu mąstė Lėja ir pakilo nuo krėslo ketindama užsikaisti virdulį kavai. - O šis darbas pačiu laiku. Geidos apdrams prireiks pinigų. Ir kaip aš vakar jos nepaklausiau, už kokius pinigus dabinasi. Mano drabužiais anuomet rūpinosi mama. Visai nepagalvojau apie Geidą. Ji pati taip pat neužsiminė nei apie pinigus, nei apie drabužius.

Naujasis Lėjos klientas pasirodė esąs kokių šešiasdešimt metų vyras, nepraradęs jaunatviško gyvenimo džiaugsmo, kurio ji neretai

pasigesdavo bendraudama su bendraamžiais. Aukštas ir arogantiškas, tačiau labai patrauklus vyras iš karto sudomino Lėja. Jis buvo puiškus pašnekovas, neblogai išmanė dizainą ir tiksliai žinojo, ko nori. Pageidavimus dėstė trumpai ir aiškiai.

„Su šiuo žmogumi bus malonu dirbti“, – pagalvojo Lėja. Juodu sėdėjo nedidelėje kavinėje netoli Lėjos studijos ir kalbėjosi gurkšnodami kavą.

– Man nereikia nieko ekstravagantiško, – tarė Lėjos klientas, įdėmiai žvelgdamas jai į akis. – Noriu, kad tas namas taptų jaukiu lizdeliu, į kurį būtų gera grįžti po darbo dienos. Švelnios spalvos, patogūs baldai...

– Atsiprašau, pone Bareiki, noriu pasitikslinti, ar teisingai supratau. Jūs pageidaujate, kad ir baldus tam namui išrinkčiau?

– Taip, žinoma. Noriu, kad iki galo jį įrengtumėte. Dėl išlaidų nesivaržykite. Tikiuosi, mano užsakymas jums nesukels keblumų. Beje, mums teks daug bendrauti, apsieikime be oficialumų. Aš Albertas. Tikiuosi, neprieštarausite, jei ir į jus kreipsiuosi vardu.

– Tikrai neprieštarausiu, Albertai. Tačiau dėl baldų turiu abejonių. – Lėja patylėjo....